

Feltámadásra

Rég nyírt hajam hosszán mérem az időt

semmi se' moccan
mégis tágul a világ
karjait tárja magányra

nem lelek rajta fogást
a talaj imbolyog
láb alatt

vagy
hátukon hordanak a napok
az utcákon szobrok időznek
kifeszített pénztárcák kirakatba dőlnek

éjjel ablakod előtt egy Krisztus-arcú koldus
tekintetével ételt kunyerálva ébresztgeti
benned az Istent

Pergamen

Papír szélére rakódott gondjaim lelógnak.
Életem számárfül.
Hozzásimulok egy másik laphoz.
Anyám, apám margó.
Egy ismeretlen kéz dőlt betűkkel véste
lábjegyzetté őseim örökségeit.
Gyúródöm, miközben körbefon
valami misztikum,
és a törvényszerű bizonytalanság,
hogy (én is csak jöttem, és)
egyszer majd elsimítanak.

Neked

falevél táncol a napon
résnyire nyílik a szívem
– épp beférsz –
csend vagyok belül
megtöltöm a világot
tisztá hanggal
beleremeg
a test
a szív
a száj
ha nem bömböl
az a kurva tévé
és ebben az
egészen elcseszett
világban végre
csend lesz
én addig üvöltök
amíg újra csend lesz
addig amíg újra béke
addig amíg újra semmi
nesze
.....
résnyire kinyílt szívem

Tebeléd

Semmi se voltál
hátamra kaplak
semmi se voltál
maradj magadnak
tűrjed a csönded

tűrjed a csönded
ha kerget a bánat
ha ott van mögötted
keményítsd hátad

keményítsd hátad
a búra a gondra
vesd le ruhádat
dőlj a mocsokba
ennyi a léted

ennyi a léted
hajolj a földig
Krisztusod éig
fölvezetődik
belőled indul

belőled indul
belőled árad
hajolj a földig
vesd le ruhádat
dőlj a mocsokba

dőlj a mocsokba
nézz fel az égre
ha a Jóisten épp
hazatérne

.....
maradj magadnak
mindene voltál
tűrjed a csönded

ha elcsitultál
s várjad a békét